

↳ *Brenzovics Marianna*

Darabolás (regényrészlet)

Andrea bálványozta András testének darabjait. Lélegző, barna, meleg hasát, mozgékony ujjával fel-le lépegetett rajta, köldökét, a kis „o” betűt, beledugta a nyelvét, „na”, szisszent fel a férfi, nem szerette, ha összenedvezik. Térdei keskenyek voltak, kellemesen kitapogathatóak, csak sérüléskor érzékenyek. A combjai is csak belül, leginkább közöttük, ha a lány ujjai a hol puha, hol kemény nemzőjéhez értek. „Ébredj fel”, súgta neki, „légy férfi!”, kérte. András tekintete lágy volt, odaadó, a lány észrevette, hogy nincs szempillája. Kicsi, hüllő formájú feje ide-oda mozgott. Összehúzott szemöldökkel ránézett Andreára, és megkívánta. Utasította, hogyan csinálja. Hogy jó neki.

Állítólag tenni kell valamit, kitölteni a napot. „Nem csináltam semmit”, mondta a férfi, és drágának tartotta az időt. „Drágám,” szólította a lány, András meglepődött, és egy kisasztalt tett az öle fölé, a netbookja alá, ezzel is eltakarta. Felvette a szemüvegét, ügyködött. A lány a laptopot nézte, előtte a takarót, a függönyt. Egyre unalmasabb volt.

Amikor elhagyta, a férfi testének egy darabja, kreol ölének szőkés szőrzete hiányzott neki a legjobban, onnan is az egyetlen bal oldali spirális szál. „Az egészszet nem tudom látni, hiába vagyok szívós”, állította.

András nem szerette Andreát, csak használta egy ideig, mert a férfi szerint „jól nézett ki”. Hiányzott Andreának az eksztázis, de megszokta, hogy nincs. Az agyával nem tudta elérni. „Mert mi az agy?”, tette fel a kérdést magának. „Csavarodik, mint a dióbél, de ehetetlen”. Vagy inkább gyűrött papír, ha hozzáér, felszakad. Megtámadják a foszlányok. „Honnan jönnek?” Andrea feltette a kérdést, és hiába várta, hogy jó legyen. „És mi a jó?” „Ha csókolgatják a nyakam”, mondta, és tekintetét az égnek szögezte.

Alulról a talaj húzta magához, oldalról András szobájának falai szabták meg kilátása határait. Falai között éhes volt, mint egy É, ami felül, alul és középen is rágna, de Andrea nem evett, emésztette a várakozás. A férfi ágyán észrevett egy hajtűt, nem az övé volt. A fiókok más nőktől kapott levelekkel és fényképekkel volt tele. Nem keresgélt, csak tudta. Túl sok idő telt el, András nem hívta fel, Andrea felhívta, de a férfi nem volt elérhető.

Nem kapcsolta ki a komputerét, Andrea elolvashatta, mi történt délben: „A kávé felizgatta, levetkőzött, azonnal hat. Először a mellét fogtam meg, majd a dereka hajlatán húztam végig az ujjam. Hmm, oh, egyéb szükségszerűségek. A szájába adtam, aztán megkérdeztem: Rám ül-e? Hamar elmentem. Bosszankodtam emiatt. Ki kellett volna nyalnom, de nem volt kedvem. Van, aki szerint ez perverz. A pinára csók. A testszerem. Lehet, neki is jó volt. Nekem óriási. Ordítottam, hogy Jézus. A szomszéd is hallhatta. Neki nem jut, túl alacsony.”

„Apró vagyok, ezért nem vonzanak az alacsony férfiak”, magyarázta Andrea Andrásnak. „Ha alacsony vagy, a kicsi illik hozzád, nem a nagy. Nekem nagy kell, nem érted?, mert kicsi vagyok. Mindenből nagy. Ha nagy lennék, az más, jöhetne egy kicsi, de akkor is, mintha babáznék.”

Andrea feljebb gördítette az egeret: „Az egész Andreával való kapcsolatomban idegen test az életemben, mert nem szeretem őt, a lelke, a lénye teljesen idegen. Nincs benne élet, szellem, csak infantilizmus, csekélyke éleslátás. De ez mind hülyeség, nem igaz, sokkal több ennél, de idegen, idegen, bár testileg nem. Idegen, biztos, mert nem szeretem. Persze sajnálom, aggódom, de ha nem látom, nem jut eszembe, vagy csak ritkán. És nem is hiányzik, vannak, akik hiányoznak, de lehet, nem. Mindenkit elfelejtek, csak szórakozom, felejték.”

Szorosan olvasta a szövegrészt, legalább háromszor, pedig nem volt kíváncsi az igazságra, senki se kíváncsi az igazságra. Ez csak szöveg, nyugtatgatta magát, az igazság sokkal szörnyűbb, az igazságban nem eszik olyan forrón a kását, sokkal vidámabb, változóbb, az igazság mindig ugyanaz, folyton beleütközik. Az igazság nincs, megfoghatatlan, vitte tovább a szó Andreát, mert be van zárva, mikor mibe: testébe, szobába, városba, mindent a tehetetlenség ural, a nyomorúság. Ez csak szöveg, gondolta, és elhárította magától a fájdalom, a düh indulatait, talán mert túl volt ezeken, nem is akarta, hogy szeressék, végül is: „nagyyszerű!, idegen vagyok és testileg jó!”, kiáltott fel.

Kiment az őszi kertbe, a nagy cseresznyefa, úgy tűnt neki, hamarosan ki fog száradni. Az orgonabokrok elvadultak voltak. Azzal is foglalkozni kell, metszeni, összeseperni alatta a lehullott virágokat, leveleket. A fenyőfával nincs probléma. Van, aki azt mondja, hogy beárnyékolja az ablakot, van, aki szerint gyönyörű. Álldogált, megnyugtatta a fenyőfa árnyéka a házfalon. Bámulta a csillagokat, mert lány.

A bolygókat nem a szemével figyelte, hanem a hangulataival. A hangja az állásuktól függött. A bolygók eleve meghatározottak, változók, akár Andrea hangulata. Jó hangja van, fényes: ÁÁÁ! az Uránusz harmonikus szöveget zár be a Holddal. Rossz hangulata van: ÚÚÚ! az Uránusz feszült fényzöngében van a Holddal. Teljesen kivan, szolgál az égnek.

Nappal nem látja a csillagokat, betakarja testüket a fény. Éjszaka kis tüzek a feketén. Azt mondja, hogy szeretne világítani a sötétben, mint a fenn forgó gömbök, unalomból kitalált vágy ez. A csillagászatot, a fizikát, a számokat a testével érti. Az egy testmeditáció. A kettő testdzsessz. Szorong a kettőtől, a másiktól: apjától, anyjától, Andrásból, Shauntól, Káintól, Ézsautól, Júdástól, Brutustól, Wellingtontól. Az öttől, mert ötödikén született, és még a hónapok számai. Elfelejtette a szorzótáblát, szelíd

karmain számol: bárányokat, napokat, betűket, a mélyükre nem hatol, ott minden egyforma, ugyanaz az ütés. Azért nem ért dolgokat, mert kisebb gömb billeg a nyakán, mint egy csillag? Nem hiszem. „A Plútó bolygó kicsi, mégis intenzívebb, mint például a Jupiter”, írják. De ez hit kérdése. Andrea feje nem Plútó, hanem a feje. Ilyen a feje, nem nagy, de nem is intenzív, egyszerűen a koponyája, ezért tökéletes. Ez a megnyugtató variáció, a másik — az agya tökéletlen — a nyugtalanító.

Ahogy fenn leng, úgy lenn is. Fönn, fönn, fönn és lenn, lenn, lenn, és kereszt, gyerünk!, gyerünk!, ne álljak meg!, gyerünk!, gyerünk!, na még nyolc!, és hét! Biztos, hogy a nem vártat éri el.

Ötéves korában egy borzas férfi, akinek a lendülete mindenkit lenyűgözött, megragadta és dobálni kezdte a plafon felé: „Akarsz repülni? Akarj!” A hónaljánál felhúzódott a ruha.

„Mi az a hón?”, kérdezte András tavasszal séta közben, elindultak, de nem tudták, meddig jutnak. Szerettek hangokat küldeni egymásnak: Andrea kérdezgetett, érdeklődött, felírta egy kockás papírra, hogy miket láttak, például rigót, pintyet, harkályt, egyéb madarakat.

Követte András, tarkóját, sima hátát. Személytelen felületek. Van köztük összefüggés: ha nem lenne nyaka, a hátából nőne ki a feje. Lehet, nyak nélkül is tudná forgatni, gondolta a lány, habár olyan állatot még nem látott senki.

Amikor a telephez értek, egy férfi kidugta gömbölyű arcát az ablakból, a keményen fehér műanyagfüggönyt, mint egy kötelet, a nyaka köré tekerte, és összenézett Andreával. Egy időse nő a kapu előtt ült, vasárnap volt, nem hétköznapi ruhában. Köszönt, oldalra nézett, majd maga elé.

Andrea az ég felé nyújtózott, cseresznyéért, András lehajolt, epret szedett. Cseréltek: egy marék cseresznyét felé nyújtott, jobb kezével a sötét ingébe tette, a baljával apró tenyerébe öntötte az epret. Az ingéből kiesett a legszebb cseresznye, a kutyája azonnal bekapta. Andrea nem ejtett el egyetlen epret sem, „nagyon finom, édes!”, mondta lelkesülten.

Egyszerre öt epret tett a szájába, közben könnyörtelenül csipték a szunyogok. A kutyája is kért, a legszebbet dobta oda neki véletlenül. Bosszankodva nézte a fűben a nagy szemű, bordó példányt, de a kutya már megnyalta, és kiköpte. András kedvtelve nézte a műveletet:

— Gyere ide!

— Igen?

— Kapd be!

— Hamm — Andrea letérdelt.

— Nyamm — András felnézett. „Jézus!”, kiáltott fel. Jézus, kinek szállása most ez a komputer, heverő betűk közé került, illetve András kiáltásába, aki a hüvelykujját Andrea torkához nyomta. „Minden rendben van, igaz?”, kérdezte András Andreától, és hol hátulról, hol előlről nézte, váltogatta. De általában lusta volt. Elaludt, elnyúlt, mint egy kivágott törzs. Attól, ahogy álmában hátat fordított a lánynak, már Lenin is jobb volt, akit már gyermekkorától ismert, mert ott függött a falon. Ő is

általában oldalra nézett, illetve profiltól lett ábrázolva, aztán levették a képét. Pedig Andrea már megszokta, azt is, hogy nincs. Rémlik, hogy azt írta: Ütni kell az emberek fejét! Andrea felett állt Lenin, és gyorsan, apró szünetekkel ütögette a fejét, nem úgy, mint András, aki pontos egyszerűséggel csontos boltozatú szívébe rúgott. Legalább is Andrea úgy érezte, hogy szíven rúgják, holott ez átvitt.

Néha megpróbálta felkelteni: kijárt pisilni, miközben nem kellett neki. De András ez nem zavarta, tovább aludt. Felébredt és megcsókolta Andrea lábát, aki szerint Andrásnak csak a lába jár. Más is jár neki, állította. „Jó a lábad!”, kiáltotta a lány után, minden reggel integetett neki, füttyölt utána, mint a jó csajoknak.

„Elég jó testem van”, panaszkodott Andrea, mit kezdjen ezzel a tökéletes formával? „Nézzenek, csodáljanak, és élévezzek?”, kérdezte András.

— Igen, Kicsim, élvezz el — ajánlotta András.

— Jó, de akkor szeress.

— Szeretgetlek.

— Getlek? Egy toldalékot nyomsz belém?

Andrea nem szeretett a szexről beszélni. „Mert mi a szex?”, tette fel a kérdést. Gyorsan zihálni kell, érezni, izzadni, elnyúlni, rágyújtani egy cigire. „Édesem, jó volt?” „Hát kapjad be!” A cicit stb.

Andrea sokáig állt a fenyőfa mellett, András fehér ingje mégis hirtelen tűnt fel, ettől sírva-boldogan elésietett:

— Ezt nem hiszem el, Babi, bőgve vársz!

— Nem sírtam, csak úgy látszik.

— Elegen van! Erre nekem nincs szükségem! Rohadt ősz van! Sohse tudod lefoglalni magad!

— Mert nem szeretsz, ha szeretnél, nyugodt lennék, és ha nyugodt lennék, nem sírnék, lefoglalnám magam.

— Ne szeress! Éppen unom, hogy szeressenek... Undorodom tőle...

— Szóval undorodsz tőlem!

— Nem!, nem tőled... Nincs hozzá kedvem... Most mit csináljak? Ne bőgélj már!

Andrea nem tudta abbahagyni a sírást, hiába vigasztalta magát: ezután nevetés jöhet. Idegesítően kapaszkodott Andrásba, aki elhúzódott tőle. A lány kisírt szeme Andrásnak inkább taszította, mint vonzotta. Kutató tekintete, amellyel figyelte, indulatossá tette. Dühösködött Andreára, haragot adott neki, savat. Marás volt minden mozdulata. Elfordult tőle sírásában, majd vesztettségében, sikoltozásában.

Amikor pofon vágta, Andrea ellenállt, de András hátracsavarta csuklóit, és térdre kényszerítette. „Gyilkos!”, kiáltott fel. És a pillanatnyi kielégülés, amelyet András érezhetett, csakhamar rémületté vált. Azt mondta: életének ez volt a legkínosabb pillanata. Azt érezte, a Napnak nem lett volna szabad rávilágítania erre a jelenetre. Undorodom az élettől!, mondta.

És mégis, nyugalom költözött a lelkébe, elégedettség, mint ha kötelességét teljesítette volna. Megcsókolta a lányt, aki nem taszította el. Utána megszólította, mértékkal fogalmazott:

— Jó volt, Kicsim. Neked is?

— Igen.

— Akkor bújj ide.

— A meleg sötétbe?

András elhagyta Andreát, akinek nem maradt senkije, csak a meleg sötét. Bálványozta a meleg sötét darabjait. Lenyelt harminc altatót, hogy maradjanak vele. Várta az alvást, de nem jött. Mozognia kellett, a konyhaasztalt eltökélten körbejárta, egy óra telhetett el így. Felhívta a mentőt, „nem tudok megfele halni” közölte a telefonban. „Miért voltam ilyen türelmetlen?”, kérdezte Andrástól az események után.

A mentős szürke arccal órákig jegyzetelt a konyhaasztalon, míg Andrea körbejárta. Azt mondta, szedje össze a holmiját, de a lány nem tudta otthagyni az asztalt. Aztán mégis engedelmeskedett, valahogy megszokta az ilyesmit. A zöld mentőben lehajtotta a fejét, néha a mentőst leste, fájt neki, hogy rá se néz. „Miért rám se nézett? Mert borzas voltam? Furcsa volt a tekintetem?”

Míntha szakadt volna ki belőle a mozdulat, egy lecsüngő mutatóujjhoz nyúlt, a mentős egy darabig tűrte Andrea érintését, aztán finnyásan elhúzta a kezét.

A kórházban bekísérték egy zöld szobába, ott is volt asztal, amit körbejárt. Rászólt egy nő, hogy üljön le. Aztán jöttek még négyen, sorban az asztalhoz ültek, sokáig jegyzeteltek. Nyitva volt a szobaajtó, Andrea ki-be járt rajta, mert azért van. Kért nyugtatót, de nem adtak neki, „tűrni kell”, magyarázták. Felkísérték egy szobába, két idős nő feküdt még ott, az egyik megöregült Andreának, „nem fogok unatkozni”, mondta, de tévedett. Andrea meg sem szólalt, ráfeküdt a mocskos ágyra, az egyik nő felállította, „előbb húzd be a pokrócot a huzatba”, mondta, és tegye a szekrénybe a ruháit, legyen rend. A rendtés után megint lefeküdt, két ápolónő melléállt, keresték a vénáit, de nem találták, aztán mégis, de kicsúszott a tű, feldagadt a karja. Éjszaka beszart egy kicsit. Reggel hazament. Volt cigije, de a buszmegállónál nem találta az öngyújtóját, egy komoly arcú fiú kiségtette, megköszönte, és elfordult tőle.

Elmesélte a történetet Andrásnak, aki szerint Andrea kitálta az egészet.

— Másképp hogyan lehetnél ilyen vidám?

— Mert a fentieket töröltem. Tojásokat vettem, ki volt fűjva a belsejük, nehogy megromoljanak.

Romlottat ehetett, a szemfogatós eladónőtől elkérte a WC kulcsát, kiderült, hogy pottyantós. Befogta az orrát, föléguggolt. A kötelező törlés után még könnyűnek is érezte magát. „Míntha üres volnék önmagamtól”, magyarázta Andrásnak. Mert minden elmúlt, mondta Andrásnak Andrea, darabonként múlt el, mondatonként, fájdalomként minden feloldódott, felszívódott.

Andrea ürüléke darabokban hullt a bűzös tömegbe a rés alá. A vajúzásban kezet mosott. Gyűrött nejlónflakonok lebegtek a poros vízben, heverésztek a zilált fűben. A Nap higgadtan világított, „Hé!”, kiáltott valaki az Úr nevében, örült a napnak.

↳ *Donáti Flóra Lili*

szereitek úgy sétálni az utcán, hogy elképzelem, hogy a zene, amit hallgatok, a film zenéje, amiben sétálok ilyenkor, azt is könnyű elképzelni, hogy mellettem jössz, látszik, hogy mozog a szánc, de nem hallatszik, amit mondunk, ilyen estéken általában fázik az épületek lába, és még ha nem is fúj a szél, a fák levelei akkor is táncolnak egy kicsit, a zenére, ami a háttérben szól

minden lakás másik város, más ablak és más erkély, és szereitek azon gondolkodni, hogy hol innám a kávé t reggel, ha itt laknék, vagy hogy melyik lenne a kedvenc parkom, persze téged is mindig idegondolnak, képzeletben berendezek neked egy szobát